

Ἀπείρητον καὶ τοῦ Σουλτάνου ἀναρίθμητα ῥόπκλα. Τῶν δύο πρώτων ὁ θώραξ διετρυπήθη. Ἐξαντληθέντων τῶν ῥοπάλων, ὁ Ἀραμπὴς ἐζήτησε νὰ τεθῇ ὁ ἴδιος ὡς γόμωσις πυροβόλου καὶ νὰ ἐκσφενδονισθῇ ἀκριβῶς κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ Σέυμουρ. Λαὸς ὅλος, ἐπὶ κεφαλῆς ὁ ἀντιδασιλεύς, γονυπετήσαντες τὸν ἀπέτρεψαν.

Ἀλεξάνδρια, αὐθημερόν.

Κατὰ τὴν ἀπόβασιν, ἡ αἰγυπτιακὴ πανστρατιά κατέφυγεν εἰς ταῖς χουρμαδιαῖς ἐπάνω καὶ ἐμυδροβόλει τοὺς καθηλοῦντας τὰ πυροβολοστάσια Ἀγγλοῦς μὲ χουρμαδοβροχὴν. Ἄνδρες Αἰγύπτιοι φοβούμενοι δευτέραν ἀπόβασιν καὶ ἐκδικούμενοι τὴν κάρφωσιν τῶν πυροβόλων τῶν ἐκάρφωσαν καὶ αὐτοὶ ὅ,τι τρυφερόν τῶν γυναικῶν τῶν Ἀγγλοῦν ναῦται κατὰ συνέπειαν εἰς ἀπελπισίαν.

Ἀδουύλαχίμ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΑΓΡΙΝΙΟΥΣ

Ἀγαπητοὶ μου ἀδελφοί,

Παρά τινος χριστιανοῦ ἐλθόντος ἀπὸ τὸ Ἀγρίνιον ἐμαθὼν μετὰ χαρᾶς ποῖαν εὐλαβεστάτην ὑποδοχὴν ἐκάματε εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Προυσιώτισσας, ἡ ὁποία σὰς ἐπεσκέφθη ἐπὶ τῆς ῥάχεως ἐκτὸν πεντήκοντα Ἀγρινίων. Ἐχάρην πολὺ καὶ διὰ τὰς νηστείας σας, διότι δὲν ἐμολύνατε τὴν κοιλίαν σας μὲ τὴν παρουσίαν κανενὸς σηκοτίου τηγανητοῦ ἢ ἀγγουρίου, ἢ σκόρδου, ἐχάρην καὶ διὰ τὰς γονυκλισίας σας, διὰ τῶν ὁποίων ὅσον σκύπτει κάτω ὁ ἄν-

θρωπος τόσον ἀναβαίνει ὁ νοῦς του πρὸς τὸν οὐρανόν, διὰ τοῦ νόμου τῆς ἐλπίδος· καὶ τὰς δωρεὰς σας δὲ πρὸς τὴν Θεοτόκον τὰς ἐπιδοκιμάζω· διότι καὶ μὲν ἡ Παναγία δὲν ἐχει ἀνάγκας, δὲν ἔχει οἰκογένειαν, καὶ ὁ θεὸς τῆς υἱὸς δὲν περιμένει νὰ τὸν θρέψῃ ἡ μητέρα του, ἀλλ' ἔχει θεοῦς υἱὸς, τοὺς καλογήρους, καὶ θὰ τὰς προσφέρῃ πρὸς αὐτοὺς τὰς δωρεὰς σας.

Ὅλα αὐτὰ εἶνε καλὰ κατὰ τῆς εὐλογίας, ἀλλὰ νὰ παίρνετε καὶ ἱατρικά. Ἀφ' οὗ εἰς τὸν κόσμον συσσωματοῦνται, συνεργούντος μάλιστα καὶ τοῦ ἱερέως, ὁ ἀνὴρ καὶ ἡ γυνὴ ποῦ εἶνε διαφορετικοῦ γένους, διὰ τὴν νὰ μὴ συσσωματωθῇ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σώματος ἡ θεία χάρις καὶ ἡ ἱατρική, αἱ ὁποῖαι εἶνε τοῦ ἰδίου γένους; Ὅταν ἔχητε δυσκοιλίότητα, ἀγαπητοί μου, ἀδελφοί, κάμετε προσευχὴν, ἀλλὰ καὶ τὸ καθάρσιον μὴν τὸ περιφρονῆτε.

Διὰ τὴν ἀγαπητοί, παρεξέτράπητε, εἰς πράξεις ἀντιχριστιανικὰς, καὶ ἐκάματε τὸν Σατανᾶ νὰ γαυριᾷ; διὰ τὴν δὲν ἐμιμήθητε τὴν φρονιμάδα τῆς Θεομήτορος ἡ ὁποία οὔτε κινεῖται ἀπὸ τὴν θέσιν τῆς; ὦ! ἀντὶ νὰ κινήτε τὰς χεῖράς σας ἐπὶ τοῦ σώματός σας κάμνοντες τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, σεῖς τὰς κινεῖτε ἐπὶ ξένου σώματος ξυλοκοποῦντες αὐτό· καὶ εἰς ποῖον μέρος τῆς Γραφῆς ἀναγνώσατε ὅτι ἡ ῥάχις τοῦ Ζαροκότα εἶνε Πύλη τοῦ ἐλέους καὶ τὴν ἐκρούσατε διὰ ν' ἀνοίξῃ κατὰ τὸ θεῖον λόγιον «κρούετε καὶ ἀνοίγῃσεται»; Οἱ ἀληθεῖς χριστιανοὶ ὅταν πρόκειται νὰ κινήσωσι κάτι τι, κινουσι ὅχι τὴν χεῖρα, ἀλλὰ τὴν γλῶσσαν. Τί ἐκάμεν ὁ Χριστὸς τὸν Πέτρον ὅταν οὗτος ἐκίνησε τὴν χεῖρά του κατὰ τοῦ ὀπίου τοῦ Μάλχου; Ἐκίνησε τὴν γλῶσσαν του καὶ τῷ εἶπε: Βάλε τὴν μὴ χαιρὰν σου εἰς τὴν θήκην, τὸ ὅποιον μεταφραζόμενον σημαίνει: βάλε τὸ χεῖρ σου εἰς τὴν τζέπη σου. Ὁ Χριστὸς λέγει ὅτι καὶ ἐβδόμηκοντάκις τις ἀν' ἀμαρτήσῃ εἶνε ἄξιος συγχωρήσεως, καὶ σεῖς ἐγείνατε ἀνώτεροι ἀπὸ τὸν Χριστὸν καὶ ταῖς ἐβρέξατε τοῦ Ζαροκότα, διότι ἡμάρτησε

Καὶ σοῦ ἀπήντησα σαστισμένος γιὰ τὸ θάρρος σου — Ὑπερβολικὸν μάλιστα. Καὶ μοῦ ἐπανάλαβες:

— Ἐδῶ, τοῦλάχιστον, ἔχει ὀλίγην δροσά, καὶ σοῦ ξανακαπὴντησα: Ναι, ἀρετὴν μάλιστα. Ποῦ μὲ ἐκάμας μ' αὐτὰ σου τὰ καμώματα καὶ παιχνίδια νὰ πγῶ πέντε δέκα ποτήρια μύρες καὶ νὰ μεθύσω μόνος, ὡς ποῦ μοῦ ἐκάμας καὶ ἡ ἰδία τὴν παρατήρησιν:

— Πῶς ὑποφέρετε τὴν μπέρα τώρα τὸ καλοκαίρι. Βαρύνει πολὺ τὸν στόμαχον, καὶ σοῦ ἀπήντησα πάλιν ἐγὼ μὲ μισοφαγωμένα λόγια: — Δὲν θὰ πῶ ἄλλο ποτήρι. Ἐχετε δίκαιον, σέ, τέλος μὲ τὸ κόκκινο τριανταφυλλί φουστάνι, ἀπὸ τὸ ὅποιον ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐκοπτα πέντε δέκα λαίμοδέταις, σέ, ποῦ σὲ βλέπω κάθε βράδυ στὸν ὕπνον μου, χωρὶς νὰ μὲ βλέπῃς σύ.

Σέ, λέγω, μετὰ τὸν ἀποχωρισμὸν μας τὸν σκληρόν, σὲ ἀναζητῶ τώρα δέκα ἡμέρας καὶ δὲν εἰξεύρω ποῦ νὰ σὲ εὑρῶ, καὶ μ' ἐκάμας καὶ χάλασα ἓνα ζευγάρι παπούτσας, καὶ δὲν ἔχω τώρα νὰ τὰ μπαλώσω, ποῦ μὲ ἔψισε ὁ ἥλιος ἀπὸ τοὺς δρόμους τοὺς πολλοὺς καὶ μοῦδωκε ὄψιν τοῦ Ἀράπη τῆς βασιλίσσης, ποῦ σὲ ἀνεζήτησα καὶ εἰς τὸ σχολεῖον τῆς Ἐταιρίας μεταξύ τῶν παρθένων, σέ, ποῦ θὰ σὲ εὑρῶ;

Μοῦ ἔδωκες τόσας ἐλπίδας, ὥστε μὲ ἄφησες χωρὶς ἐλπίδα νὰ σὲ εὑρῶ.

Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω, νὰ σοῦ πῶ ἓνα λογάκι, καὶ νὰ πᾶρω ἄλλα δύο ζαχαρένια ἀπὸ τὸ δικό σου κόκκινο ἄχει-

λάκι, σὲ πάπια τοῦ γιालοῦ, ποῦ θὰ σὲ εὑρῶ;

Ποῦ εἶσαι καὶ δὲν φαίνεσαι; Οὐνα. Ποῦ εἶσαι τρυπωμένη; Ντοῦε. Δὲν θὰ μοῦ πῆς ποῦ ἔβρίσκεσαι. Ἀλά... θὰ πάρῃ τέλος... Εὐγα... ἀλά... ἔλα... ἀλά... θὰ πάρῃ τέλος... θὰ βρεθῇς;... Δὲν βρίσκεσαι;... Ἀλά... τρέ... Ἐπῆρε τέλος...

Τὴν δευτέραν ταύτην σάτυραν ἡ Μαριγούλα ἀναγνοῦσα. — Ἰδοῦ, εἶπε, πρὸς τίνα σκοπὸν ἔδωκεν ἡ πατρίς τὸ ξίφος εἰς μερικοὺς. Ἀλλὰ πλησιάζει ἡ ὥρα καθ' ἣν ὅλα αὐτὰ τὰ καθάρματα θὰ ξεπαστρευθοῦν διὰ τῆς λόγχης τῆς ἐθνοφυλακῆς.

Τὴν ἐσπέραν, ὡς εἶπόμεν, τῆς αἰφνιδίας ἐξόδου τῆς Μαριγούλας ἐδίδετο ἡ ἐσπερίς, ἐν ἣ ἐμελλε νὰ πρωταγωνιστήσῃ ὁ τότε Ντὲ Κάστρος καὶ πρόδρομος τῆς κατὰ τὸν δόδον τῶν χρυσοκανθάρων ὁμογενῆς Ντὸκ Ἀριστοκράτης Τσαρλατάνος, διηγούμενος τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει τραγικὴν τῆς γυναικὸς του ἱστορίαν, καὶ ν' ἀναπτύξῃ τὰ φιλοπάτριδα αἰσθήματά του.

(Ἐπεται συνέχεια)

Παληάνθρωπος.

μίαν φοράν ; ἀφ' οὗ δὲ ἀρνεῖται πᾶσαν ἁμαρτίαν, δὲν στο-
χάζεσθε ὅτι θὰ σᾶς καταδιώξῃ εἰς τὸ τρομερὸν δικαστή-
ριον τῆς Δευτέρας παρουσίας δι' ἐβδομήκοντα ἁμαρτίας
τὰς ὁποίας τοῦ προεξωφλήσατε ἀπὸ τώρα ;

Εἰσθε παράδοχοι ἄνθρωποι, ἀδελφοὶ Ἀγγίνοι. "Ὅταν
μῖαν φοράν ἐβγήκειν ἓνας ἀφωρεσμένος, ἀσεβέστατος, κου-
τσός, με ξυλοπόδαρο, καὶ ἔγραψε τὰς «Ἐπιστολάς ἐνὸς
Ἀγγινιώτου» αἱ ὁποῖαι εἶνε αἰσχος διὰ τὸ Ἀγγίνιον, οὐδεὶς
οὐδὲ τὴν γλῶσσάν του ἐκίνησε, καὶ τότε μόνον ἡ εὐλα-
βειὰ σας ἐπέπεσε κατὰ τῶν εὐλαβῶν νώτων τοῦ δυστυ-
χοῦς Ζηροκότα ;

Ὁ Χριστὸς εἶπεν : ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον σὲ ἐμβάλλει εἰς
πειρασμὸν καταστρεψέ το· ἂν εἶνε ὀφθαλμός σου ἐξόρυξέ
τον, ἂν εἶνε χεὶρ σου, ἀποκοψέ την· κατὰ τὴν λογικὴν
λοιπόν τοῦ Χριστοῦ σεῖς τότε ἐπρεπε νὰ εἰσθε κουλοί.

Μετανοήσατε, λοιπόν, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, νηστεύσατε
ἐκὼς τρεῖς ἡμέρας, κάμετε ἐκὼς μίαν λιτανίαν, καὶ
ἀρετὰς γονυκλισίας διὰ νὰ σᾶς συγχωρήσῃ ὁ Θεὸς καὶ
καταπέμψῃ ἐπὶ κεφαλῆς σας τὴν θείαν καὶ παντοδύναμον
αὐτοῦ εὐλογίαν—ὄχι αὐτὴν ποῦ εἶχατε—ἀλλὰ τὴν ἄλλην.

Ὁ ἀγαπητὸς ἐν Χριστῷ ἀδελφὸς ὑμῶν

Ἀγάπιος

Ῥάπτης ἱερῶν ἐνδυμάτων.

ΜΠΟΥΜ! ΜΠΟΥΜ!

Ὁ Σέϋμουρ ἐξύπνησε με ἥσυχο κεφάλι,
ἐλούσθηκε, κτενίσθηκε, ἐντύθηκε καλὰ,
ἔφαγε τὸ μπιφτέκι του με ὄρεξι μεγάλη,
τρεῖς ὁμελέταις, ὄρνιθες, σαλάτες καὶ μυαλά.
Τοῦ ἀνοιξε τὴν ὄρεξι ὁ πρωῒνός ἀέρας,
καὶ ἐρρούφηξε καὶ δύο τρεῖς μποτίλιες τῆς Μεδέρας.

Καὶ ἅμα πιά κατὰλαβε τὸν ἑαυτοῦ του ντοῦρο
σὲ βελουδένιο καναπέ ξαπλώθη με ῥαχάτι,
ἐκάπνισε σὰν θερρακλῆς τὸ τακτικὸ του ποῦρο,
καὶ σὰν νὰ στριφογύριζε μέσ' τὸ μυαλό του κατὶ.
Ἡ μοναξιά τοῦ ἔφερνε μεγάλη στενοχώρια,
καὶ νὰ βουλιᾷξῃ τοῦρχετο τὰ γύρω του βαπόρια.

Κι' ἀφοῦ δὲν εἶχε τίποτα γιὰ νὰ διασκεδάσῃ,
ἀλλόκοτη τοῦ σάλεψε ἰδέα τὰ μυαλά·
τοῦ Ἀραμπῆ τὰ φρούρια ἐσκέφθη νὰ χαλάσῃ,
καὶ σὰν ζευζέκης ἄρχισε μονάχος νὰ γελᾷ.
Splendid! ἐφώναζε εὐθὺς, τοῦ ἦλθαν τὰ δαιμόνια,
καὶ ἐπρόσταξε ν' ἀνοιξοῦνε τοῦ Ἀρμστρογγ τὰ κανόνια.

Καὶ τὰ κανόνια ἀνοιξαν τὰ μαῦρα στόματά των,
καὶ νά! ἀρχίζει κεραυνῶν καὶ ἀστραπῶν πομπή!
βαρεῖα βαρεῖα ἐτράνταξε ἡ χώρα τῶν θαυμάτων,
καὶ ὅλα θάρτα χάλαστα τὰ κάστρα τ' Ἀραμπῆ.
Μπάμ! μπούμ! ὁ Νεῖλος βοῦίξε, κουνοῦν ἡ πυρακμίδες,
τρομάζουνε κροκόδειλοι, χταπόδια καὶ μαρίδες.

Τῶν σαρκοφάγων ἐξυπνοῦν τὰ σκέλεθρα ἐκεῖνα,
σηκόνετται κι' ὁ Ὁσίρις, ὁ Φθᾶς, ὁ βοῦς ὁ Ἀπίς,
ἀπὸ τὸ φόβο μούσκεψε ἡ κάθε Ἀραπίνα,
καὶ κάθε φιλελεύθερος κι' ἀτρόμητος Ἀράπης.
Ὁλος ὁ κόσμος τρώμαξε μ' αὐτὸ τὸ κανονίδι,
καὶ διόλου δὲν τοῦ ἄρεσε τὸ Ἀγγλικὸ παίχινιδι.

Καὶ μούμιας ἐζωντάνεψε τοῦ Σέϋμουρ ὁ κρότος,
εἰς τὸ φτερό σηκώθηκαν τόσαι φυλαὶ καὶ γένη,
καὶ μόνο μεῖς κι' ὁ προσφιλὴς Γεώργιος ὁ πρῶτος
με τὴ βροντὴ ἔβρεθήκαμε καὶ πάλι κοιμισμένοι.
Μακάριοι οἱ Ἕλληνες κι' ὁ βασιλεὺς ἀκόμα,
ποῦ τίποτα δὲν τοὺς ξυπνᾷ· στοῦ ὕπνου των τὸ στρώμα.

Σὲ χαιρετῶ, ὦ Σέϋμουρ, Ἑγγλέζε κανονιέρη!
Ἐρέθιζε τὰ νεῦρά μας με Ἀρμστρογγ κανονιαῖς,
συμμαζέψε τριγύρω σου τ' Ἀράπικο ἀσκέρι,
καὶ σκότωσε τὸν Ἀραμπῆ με δύο τρεῖς μπουνιαῖς.
Τὰ ψεύτικα κανόνια του με πρόκες νὰ καρφώσης,
κι' αὐτὸν τὸν ἴδιο μὲς 'ς αὐτὰ προσπάθησε νὰ χώσης.

Souris.

ΙΣΤΟΡΙΑ.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 27 Ἰουνίου 1882.

Κύριε Συντάκτα τοῦ **Μὴ Χάνεσαι**,

Οὐδεὶς τῶν παρευρεθέντων εἰς τὴν ἐν Κύνῃ θλιβεράν
μάχην, ἣν περιγράφει ἡ παρ' ὑμῶν ἄριστα συντασσόμενη
ἐγκοίτος ἐφημερίς, οὐδεὶς ἀπέδωκε ποτε λόγον τραχὺν ἢ
ἔργον σκληρὸν εἰς τὸν Τσίρον.

Οἱ τρεῖς φιλοπάτριδες ἥρωες ἐδολοφονήθησαν, διότι
ἄνευ ἀνάγκης ἐπυροβόλησε κατ' αὐτῶν ἐκ τῶν νώτων
τὸ ἀπόσπασμα τοῦ Χρυσοβέργη. Ὁ Τσίρος ἐλυπήθη διὰ
τὸ συμβᾶν· ὡς ἐλυπήθη ἰδὼν τὰ πτώματα τῶν ἡρώων
φερόμενα ὑπὸ τοῦ ἀτμοδρόμωνος κατὰ διαταγὴν τοῦ
πλοιάρχου Μπαλάσκα ἐπὶ φορτηγίδος· ἄπασα ἡ Ἑρμού-
πολις μόνον τὴν διαγωγὴν Χρυσοβέργη καὶ Μπαλάσκα
ἐμίσησεν.

Εἰς φιλαλήθης.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ὁ κύριος Μ. γέρων ἀντισυνταγματάρχης ἔπεσε τὸ με-
σημέρι νὰ κοιμηθῇ κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἀλλ' ἀκούει
νὰ κτυποῦν καὶ ἐξηγριωμένος καὶ βλαφημῶν με ταῖς
παντούφλαις του καὶ τὴν ρόμπα ντὲ κάμαρα σηκόνετται
καὶ πηγαίνει εἰς τὴν αἵθουσαν.

Καὶ τί βλέπει ;

Τὸν στρατιώτην του ἐπάνω εἰς μίαν σκάλαν παιδεύον-
μενον με κατὶ κερφιά.